

1 mei 2009. Ik zit thuis, geplaagd door een hernia kan ik niet naar Istanbul gaan. Dus moet ik alles volgen op het scherm. Frustratie. 1 mei. Een datum die voor progressieve Turken nog altijd TAKSIM betekent. Taksim, het centrum van Istanbul, waar in 1977 meer dan 34 mensen werden neergeschoten. Door extreem-rechts, door de 'diepe staat', de schuldigen lopen nog steeds vrij rond.

1 mei. Uiteindelijk door de Turkse regering erkend als feestdag. Maar Taksim blijft verboden terrein. Taksim is immers – aldus de regering – niet geschikt om massamanifestaties te houden.

Een paar maanden geleden. Taksim zag duizenden politieagenten voor de 'dag van de politie'. Blijkbaar kunnen massamanifestaties van de politie wel, van de arbeidersbeweging niet!!!

En ook op 1 mei was de politie massaal aanwezig. Niemand mocht op Taksim komen (behalve de politie natuurlijk) en alle toegangswegen waren hermetisch afgesloten. De vakbonden mochten, na lang onderhandelen, symbolische delegaties sturen. Zelfs het aantal deelnemers was vastgelegd.

1 mei. Zoals gewoonlijk verzamelen delegaties van vakbonden, mensenrechten-organisaties, kleine linkse bewegingen, om ondanks het verbod toch op te trekken naar Taksim. Maar de politie is present. Traangas en waterkanonnen. Wordt het niet de hoogste tijd dat de politie eens op zoek gaat naar de moordenaars van 1977 in plaats van manifestanten te verbieden op dit plein te komen???

Maar – de officiële vakbonden krijgen – dit voor het eerst in de geschiedenis van 1977 – de toelating om met – een weliswaar beperkte – delegatie naar Taksim te komen. De onafhankelijke vakbonden DİSK en KESK (en met hun verschillende kleinere delegaties) komen met een 5.000 tal mensen naar Taksim. Hun optocht is vreedzaam maar daarom niet minder strijdbaar. Bir mayıs. Hulde aan de martelaars van het verleden (want ook na 1977 werd er verschillende malen geschoten op betogers die naar Taksim optrokken).

Eén mei tot officiële feestdag verklaren is één zaak. Werknemers de keuze laten om te betogen voor hun rechten is een andere. Dat wil deze regering niet erkennen. Taksim mag enkel symbolisch blijven.

Maar één mei is geen dag van symboliek. Het is de dag waarop werknemers één keer per jaar hun afschuw van het kapitalisme mogen tonen. Het is onze dag. En die mag door geen enkele regering aan banden worden gelegd.

Eén mei is – net zoals in andere landen – dé dag van de werknemers. Nooit zal de werknemersbeweging van Turkije laten bepalen wat haar regering zegt. Eén mei is onze dag.

1 Mei-groeten uit Turkije

Contributed by Lezersbrief door Marc Van Hecke
zaterdag, 02 mei 2009 -

Yasasin bir mayıs, volgende jaar zullen wij erbij zijn. Op Taksim.

Meigroeten van Sevim en Marc.